

Arrest

nr. 246 835 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, wordt door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf), geldig voor 30 dagen vanaf 24 december 2017 tot 4 februari 2018 en voor meerdere binnenkomsten.

Op 17 oktober 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn halfzus W.D.J., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 17 april 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.10.2019 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voornamen: U. C. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1993

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.10.2019 gezinshereniging aan met zijn halfzus, zijnde W. D. J. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1388650) op naam van betrokkene, afgeleverd op 09.04.2016 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde via Nederland op 30.12.2017

- document ‘verklaring omtrent historie’ dd. 25.09.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze in de periode 06.09.2005 - 04.11.2009 (datum van haar ambtshalve afschrijving) stond ingeschreven op het adres (...) te Paramaribo; dit attest geeft tevens een overzicht van de verschillende adressen waar ze stond ingeschreven sedert haar geboorte. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene in deze periode ook op dit adres woonachtig was. De voorgelegde bewijsstukken met betrekking tot de uitgevoerde geldstortingen vermelden weliswaar dit adres als zijnde het adres van betrokkene, doch deze dateren niet uit de periode nadien.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.05.2015, 22.09.2015, 05.07.2016, 06.06.2017, 06.09.2017 en 09.10.2017: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag

gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 20.01.2016 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen “47/1 en 47/3 van het Vreemdelingenbesluit”, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Op 17 oktober 2019 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn Nederlandse halfzus, in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Door middel van de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

2. Het in casu toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “(…)”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt: “(…)”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen.

Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur een verblijfsrecht als “ander familielid” dient te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- ofwel dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;*
- ofwel dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.*

3. Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de verzoekende partij dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt: “2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;” De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn

bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen.

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

4. In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse halfzus of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse halfzus en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat de verzoeker niet zou aantonen dat hij voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

Door de gemachtigde wordt vooreerst gesteld dat de referentiepersoon reeds langdurig in België verblijft, waardoor er geen recht dreigende schending van het recht op vrij verkeer zou bestaan. Verzoeker wijst er evenwel op dat er een actueel een band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn halfzus. Zij wonen sinds 17 oktober 2019 samen. Door de bestreden beslissing wordt de band tussen beide personen onder druk gezet en dreigt de Nederlandse halfzus het grondgebied te moeten verlaten indien verzoeker hiertoe tevens genoodzaakt wordt. Hierdoor dreigt weldegelijk een inmenging en betoogde schending op het recht op vrij verkeer.

Bovendien doet de opmerking van verweerder geen afbreuk aan de wettelijke voorwaarden van artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Zelfs in het enkele geval er geen dreigende schending van het recht op vrij verkeer zou bestaan, hetgeen wordt betwist, kan de nationale wetgever opteren om een verregaander recht op verblijf te creëren dan in het toepasselijke Unierecht. In casu dient dus steeds te worden geverifieerd of de gemachtigde de bepalingen van artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet heeft gehonoreerd, hetgeen door verzoeker wordt betwist.

5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de geldstortingen die door de referentiepersoon werden verricht en toekwamen aan verzoeker (in 2015, 2016 en 2017), alvorens hij - via Nederland - naar België toekwam.

De verzoekende partij benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. In dit kader wijst de verzoekende partij erop dat met het geheel van omstandigheden dient rekening te worden gehouden, zoals de overgemaakte stukken maar ook met (gegronde) vermoedens.

Dit blijkt onvoldoende het geval te zijn geweest in de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde wordt in de gemaakte beoordeling vooreerst geen rekening gehouden met de grootorde en regelmatigheid van de overgemaakte bedragen.

Het bestaan van deze bewijzen (het overmaken van geld) wordt wel aangenomen, doch niet de omvang hiervan (het bedrag) en de (hieraan gekoppelde) systematiek waarmee de stortingen werden overgemaakt. Hieruit kan immers worden afgeleid dat de reden voor het overmaken van dit geld ligt in het voorzien van een menswaardig bestaan voor verzoeker door zijn Nederlandse halfzus. Het gaat immers om een belangrijke periode (van 2015 tot 2017), waarbij met regelmaat aanzienlijke (rekening houdende met de levensstandaard in Suriname) bedragen worden overgemaakt. Het is aannemelijk dat deze bedragen dienen om te voorzien in de basisbehoeften van verzoeker.

Hiermee wordt ten onrechte geen rekening gehouden door de gemachtigde in zijn beoordeling.

Er wordt evenmin rekening gehouden door de gemachtigde met de "evolutie" van de situatie van verzoekster. Verzoeker verkreeg eerder steun van geldstortingen, kwam nadien - via Nederland - naar België toe en is sinds 17 oktober 2019 (de datum van het indienen van de aanvraag tot verblijf) ook officieel gedomicilieerd op het adres van zijn schoonzus.

De verzoekende partij wijst dan ook op het geheel van omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden, zoals de overgemaakte bewijzen maar ook met (gegronde) vermoedens.

Dit blijkt onvoldoende het geval te zijn geweest in de bestreden beslissing, aangezien bovenvermelde elementen niet werden overwogen door de gemachtigde. Minstens merkt de verzoekende partij op dat de gemaakte afweging door de gemachtigde onzorgvuldig is, dan wel kennelijk onredelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Een schending dringt zich hierom op van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen."

3.1.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de aanhef van het eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen "47/1 en 47/3 van het Vreemdelingenbesluit". In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoeker consequent naar de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Aangenomen wordt dat de verwijzing naar het Vreemdelingenbesluit een materiële misslag is en dat de verzoeker de schending beoogt aan te voeren van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.2. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen; ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn*

2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, wordt de verzoeker bijgetreden waar hij aangeeft dat artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53- 3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

3.1.2.3. In eerste instantie voert de verzoeker aan dat de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een Unieburger of een persoon die ten laste is van deze Unieburger zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de Unieburger wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger die gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer dient volgens de verzoeker dus in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De verzoeker kan zich niet vinden in het motief dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer. De verzoeker brengt hiertegen in dat er actueel wel een band van afhankelijkheid bestaat tussen hem en zijn halfzus. Zij wonen sinds 17 oktober 2019 samen. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing hun relatie onder druk zet en zijn Nederlandse halfzus het grondgebied moet verlaten indien hijzelf het grondgebied moet verlaten. Volgens de verzoeker dreigt er daarom weldegelijk een schending van het recht op vrij verkeer.

3.1.2.4. De Raad benadrukt dat het Europees Hof in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever “*een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt*” (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* ook op het volgende gewezen: “*Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.*” (conclusie

van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Rahman* voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

*Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).*

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest *Rahman*, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest *Rahman* verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

*Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 31-33) (de Raad onderlijnt).*

Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoonst dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna

kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

3.1.2.5. De verzoeker betwist niet dat zijn halfzus sedert 20 januari 2016 ononderbroken in België verblijft. Zij werd op dat ogenblik niet vergezeld door de verzoeker die naar eigen zeggen pas op 17 oktober 2019 bij haar kwam wonen. De referentiepersoon verbleef al ruim drie en een half jaar zonder de verzoeker in België en er blijkt dan ook niet dat zij gehinderd werd in de uitoefening van haar recht op vrij verkeer door de afwezigheid van de verzoeker. Dat de verzoeker thans afhankelijk zou zijn, door in te wonen bij zijn halfzus in het gastland (België), doet niet ter zake. Zowel uit de duidelijke bewoordingen van de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet als uit artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in het arrest *Rahman*, volgt immers dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het ruimere of andere familielid, en dit op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Een situatie van afhankelijkheid die ontstaat in het gastland zelf en dit nadat (en zelfs doordat) het betrokken familielid bij de reeds jarenlang in het gastland verblijvende Unieburger gaat inwonen zonder daartoe echter over enig rechtmatig verblijfsrecht te beschikken en zelfs zonder een dergelijk verblijfsrecht op dat moment aan te vragen, zoals *in casu*, maakt dan ook niet een situatie uit zoals voorzien in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn. Met de loutere bewering dat verzoekers halfzus het grondgebied van de lidstaten zal moeten verlaten als ook de verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst, toont de verzoeker nog geen schending aan van het recht van vrij verkeer van zijn halfzus. Deze loutere bewering is bovendien in tegenspraak met de gegevens van het voorliggende dossier, waaruit blijkt dat verzoekers halfzus reeds jarenlang zonder de verzoeker in België heeft verbleven alvorens de verzoeker naar België is gekomen.

Het blijkt derhalve niet en de verzoeker toont niet aan dat dat de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet en/of de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn zich *in casu* zouden verzetten tegen de vaststelling dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De verzoeker toont niet aan dat dit motief niet deugdelijk is of dat bepaalde elementen veronachtzaamd zouden zijn.

De verzoeker betwist voorts niet dat "(v)oor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens." Bovendien blijkt uit wat hierna volgt dat de verzoeker er evenmin in slaagt om aan te tonen dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet: "*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.*"

Gelet op het voorgaande en mede gelet op wat hierna wordt uiteengezet, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet:

"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Verzoekers aanvraag werd zodoende wel degelijk concreet afgetoetst aan de bepalingen van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.6. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoeker aan dat voor wat betreft het 'ten laste' zijn, de gemachtigde in de gemaakte beoordeling geen rekening houdt met de grootorde en de regelmaat van de overgemaakte bedragen. Het overmaken van geld door zijn halfzus wordt wel aangenomen maar niet de omvang (het bedrag) en de systematiek waarmee deze bedragen werden overgemaakt. Volgens de verzoeker kan hieruit net worden afgeleid dat de reden voor het overmaken van het geld ligt in het voorzien van een menswaardig bestaan voor hem en zijn basisbehoeften door zijn halfzus mede gelet op de levensstandaard in Suriname.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.05.2015, 22.09.2015, 05.07.2016, 06.06.2017, 06.09.2017 en 09.10.2017: echter, deze geldstorting is te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.”

En

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”

De verzoeker betwist op zich niet dat hij *“niet aantoonde dat hij onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.”* In zoverre de verzoeker ervan overtuigd is dat zijn onvermogen blijkt of vermoed kan worden nu zijn halfzus hem geld overmaakt, kan hij hierin niet worden bijgetreden.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest *Rahman* blijkt immers dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, punt 38). Het begrip *“ten laste”* in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip *“ten laste”*, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia t. Migrationsverket*). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “*ten laste zijn*” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van het herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de bewijslast op verzoekers schouders rust. In die zin komt het de verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. Zoals de verzoeker het zelf stelt, is hij vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (*cf.* artikel 47/3, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet), doch dit betekent nog niet dat de gemachtigde op grond van slechts een handvol geldstortingen over meerdere jaren heen (zie *infra*) en zonder enig verder begin van bewijs van onvermogen van de verzoeker, zou moeten aannemen dat de verzoeker in zijn land van herkomst op deze geldstortingen aangewezen was om te kunnen voldoen in zijn levensbehoeften.

Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het “*ten laste zijn*” in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoeker in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met de systematiek van of de regelmatigheid van de geldstortingen, zo blijkt dat het gaat om twee geldstortingen in 2015, één in 2016 en drie in 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gaat om geldstortingen van respectievelijk 200 euro, 400 euro, 200 euro, 200 euro, 80 euro en 250 euro. Nadat de verzoeker op 22 september 2015 400 euro kreeg toegestuurd duurde het nog een kleine tien maanden vooraleer hij 200 euro ontving, waarna het vervolgens elf maanden duurt vooraleer hij nog eens 200 euro ontving. De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat “*deze geldstortingen (...) te beperkt en te onregelmatig (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*”. Het gegeven dat de bedragen van de geldstortingen in de bestreden beslissing niet worden vermeld, doet hieraan geen afbreuk.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld of dat hij het in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van deze wet voorziene begrip “*ten laste*” niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk

onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde elementen in het dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.1.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 47/1, van de Vreemdelingenwet, of van artikel 47/3 van deze wet is niet aangetoond.

3.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Op 17 oktober 2019 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn Nederlandse halfzus, in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld op 17 april 2019 dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse halfzus of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse halfzus en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat de verzoeker niet zou aantonen dat hij voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoeker verkreeg vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beslissing en verwijst hiertoe naar hetgeen werd aangehaald in het eerste middel. Verzoeker betwist het oordeel dat er geen (dreigende) inmenging of schending zou zijn van het recht op vrij verkeer van de halfzus van verzoeker. Daarnaast betwist verzoeker dat de afhankelijkheidsrelatie tussen beide op een zorgvuldige manier werd beoordeeld, terwijl de gemachtigde zich voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten telkens baseert op de gemaakte beoordeling ten aanzien van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Suriname). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Suriname ("nationaliteit: Suriname") en dit binnen een termijn van dertig dagen.

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (17 april 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

3. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. In de bestreden beslissing wordt, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd over het familieleven van de verzoeker, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden op een andere manier zou moeten worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De verzoeker toont dat overigens ook niet aan.

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘gezinsleven’ of ‘familieleven’ niet. Dit zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoeker stelt vast dat hij enerzijds een beslissing kreeg tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt verder vast dat de gemachtigde zich voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten baseert op de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging met zijn halfzus. De verzoeker verwijst naar het eerste middel waar hij de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 17 april 2020 betwist. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakte dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“(b)etrokkene (...) dus niet aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*. Een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2020.

De Raad stelt vast dat de verzoeker ruim meerderjarig is. De relatie met zijn eveneens meerderjarige halfzus valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). De verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn halfzus aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten. In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de*

considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie”: “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8.

De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt: “*Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.*”

Uit de beoordeling van het eerste middel blijkt dat niet werd aangetoond dat de verzoeker reeds van voor zijn aankomst in België “ten laste” was van zijn halfzus of toen al deel uitmaakte van haar gezin. Met een loutere verwijzing naar de kritiek zoals uiteengezet in het eerste middel, toont de verzoeker niet aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. De Raad is dan ook samen met de verweerder van oordeel dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij niet zelfstandig kan functioneren en bovendien blijkt dat hij gedurende verschillende jaren gescheiden leefde van zijn halfzus (zie *supra*).

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met verzoekers halfzus blijkt.

Het eerste onderdeel van het tweede middel, waarin onder meer een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd, is dan ook niet gegrond.

3.2.2.3. De verzoeker benadrukt voorts dat de bestreden beslissing ook een terugkeerverplichting oplegt. Hij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge het coronavirus. Het is volgens de verzoeker onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om gedwongen te worden het grondgebied te verlaten. De verzoeker benadrukt dat de grenzen zijn gesloten en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn. Nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, aldus de verzoeker.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat de verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, indien de

verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. De verzoeker zal in voorkomend geval alsdan ook zijn rechtsmiddelen kunnen aanwenden tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de thans bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Zelfs indien de verzoeker zou aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan nog stond en staat het hem vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*.

De verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat de verweerder, door *“op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis”* rekening te houden in de bestreden beslissing, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou miskend hebben. Hierboven werd reeds gesteld dat dit artikel voorschrijft dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de concrete gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. De verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. De verzoeker toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Het is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde onzorgvuldig of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelde door de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM omwille van medische situaties, vindt bovendien slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. De verzoeker beperkt zich echter tot een bijzonder algemene verwijzing naar de coronacrisis. Dit volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De loutere, overigens hypothetische, vrees om besmet te worden met COVID-19 of mogelijk personen in Suriname te besmetten met dit virus is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.4. De Raad merkt voorts op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in.

Bovendien strekt ook de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom

werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2020, op duidelijke wijze opgeeft dat deze beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het legaal verblijf van de verzoeker in België is verstreken. Daarnaast wordt ook wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit als volgt:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

De verzoeker betwist niet hij geen medische problematiek kent. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er (onder meer) rekening moet worden gehouden met “*de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*”. Het moet dan ook gaan om een gezondheidsproblematiek waaraan de betrokkene daadwerkelijk lijdt. Uit zijn betoog blijkt niet dat de verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enig gezondheidsprobleem kende. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. Het kan de gemachtigde niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over hypothetische gezondheidsproblemen.

De verzoeker voert aan dat de formele motiveringsverplichting wordt geschonden omdat geen enkel motief werd opgenomen in de bestreden beslissing over de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus.

Er dient echter op te worden gewezen dat de coronacrisis een wereldwijde pandemie betreft en dat het een algemeen bekend feit is dat België hier evenzeer onder heeft geleden en nog steeds lijdt. De Raad ziet dan ook niet in waarom de gemachtigde hieromtrent had moeten motiveren. De verzoeker toont immers niet aan dat Suriname veel meer dan België onder de crisis te lijden heeft.

De Raad wijst er bovendien nogmaals op dat de formele motiveringsplicht enkel een positieve motiveringsplicht inhoudt, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Uit de bestreden akte zelf moet niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden, zoals de corona-pandemie, rekening werd gehouden. Bovendien kan noch uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch uit artikel 3 van het EVRM een bijkomende, een uitdrukkelijke motiveringsplicht omtrent deze of gene medische toestand van de betrokken vreemdeling worden afgeleid (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

3.2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.2.2.6. In de uiteenzetting van het tweede middel maakt de verzoeker ook gewag van een schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.2.2.7 Het tweede middel is, in mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE